

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobkyne: **J. K.**, bytom Š. X., P., zastúpená: *JUDr. Oľga Michalíková, advokátka*, Francisciho 35, 080 01 Prešov, proti žalovanému: **Okresný úrad v Prešove**, Námestie mieru 3, odbor opravných prostriedkov, 081 92 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/002722/TMV zo dňa 27. februára 2012, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 2321/2012-46 zo dňa 15. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 2321/2012-46 zo dňa 15. apríla 2014, **potvrdzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 27.02.2012,

ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 10.11.2011, ktorým uznal žalobkyňu vinnou za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba zákon), ktorého sa dopustila tým, že od mesiaca jún 2011 do 24.08.2011 opakovane búchala po stenách svojho bytu a po radiátore v dome na Š. ulici č. X. v P. a to aj v neskorých nočných a skorých ranných hodinách, čím úmyselne rušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Za tento priestupok správny orgán žalobkyňi uložil pokutu vo výške 15 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že dňa 26.09.2011 obdržal prvostupňový správny orgán od Obvodného oddelenia PZ Prešov - Juh Správu o výsledku objasňovania priestupku, z ktorého je podozrivá žalobkyňa tým, že za posledné mesiace trvalé porušuje domový poriadok na adrese Š. X., P., kde býva a to búchaním po stenách bytu, radiátore v neskorých nočných a skorých ranných hodinách. Súčasne so správou predložilo 00 PZ Prešov - Juh Záznam o podaní oznámenia podľa § 59 ods. 3 zákona za účelom podania oznámenie: priestupok proti občianskemu spolunažívaniu spísaný s A. L. dňa 24.08.2011. Oznamovateľka uvádza, že býva na ulici Š. X., P. na šiestom poschodí, kde jej suseda J. K., ktorá býva na druhom poschodí trvalé porušuje domový poriadok a to tak, že od mesiaca jún 2011 sa z jej bytu šíri hluk a to hlavne v nočných a skorých ranných hodinách. Svedkovia rušenia domového poriadku boli tiež p. E. G., p. O..

Z obsahu administratívneho spisu súd v súlade so zistením správnych orgánov dospel k záveru, že bol riadne zistený skutkový stav veci, že posúdenie konania žalobkyne správnymi orgánmi nedáva pochybnosti o tom, že správne orgány rozhodli v súlade so zákonom. Zo zápisníc z výsluchu svedkov p. A. L., p. E. G., p. K. P. a p. A. O. zo dňa 25.10.2011 je nesporné, že títo boli zápisnične poučení podľa § 35 Správneho poriadku aj o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať. Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobkyňa na ústnom pojednávaní dňa 02.11.2011 bola oboznámená s výpoveďami svedkov, bola poučená podľa § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku a nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Na ústnom pojednávaní konanom dňa 02.11.2011 uviedla žalobkyňa, že sa cíti byť nevinná. S doloženými čestnými vyhláseniami sa vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí.

Z obsahu priestupkového spisu ako aj obsahu podaní žalobkyne bolo podľa názoru krajského súdu jednoznačne preukázané porušenie zákona zo strany žalobkyne, a preto námietky žalobkyne týkajúce sa nezákonnosti administratívneho konania neobstoja.

Presvedčenie žalobkyne, že sa necíti byť vinnou, že hluk nespôsobuje, nie je dôkazom, že sa žalobkyňa nedopustila priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Žalobkyňa skutočnosti uvádzané v žalobe, že má dlhoročné problémy obdobného charakteru s p. E. G., neuviedla v priebehu priestupkového konania a ani v odvolaní, preto tieto tvrdenia žalobkyne krajský súd nezobral do úvahy. K uvedeným zisteniam správnych orgánov, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o uznaní žalobkyne za vinnú zo spáchania priestupku a uložení pokuty nemal krajský súd žiadne výhrady. S odkazom na výpovede svedkov, ktorým krajský súd nemal dôvod neveriť, pretože v priestupkovom konaní vypočutí svedkovia zhodne tvrdil, že hluk vychádza z bytu žalobkyne a ich výpovede sú logické a bez vnútorných rozporov a zapadajú do celkového rámca popisu udalostí. Naopak obranu žalobkyne bolo potrebné považovať podľa názoru krajského súdu za účelovú. Výšku uloženej sankcie oba správne orgány riadne v zmysle zákona odôvodnili. Vzhľadom na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

Žalobkyňa v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a to tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žiadala o náhradu trov konania, alternatívne žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne tiež žiadala o náhradu trov konania. Uviedla, že odvolanie podáva uvedených v § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p., nakoľko súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci a to nevykonaním dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, z ktorých vyplynulo, že žalobkyňa v minulosti (rok 2007) mala obdobné problémy o susedom E. G.. Podľa žalobkyne súd dospel na základe vykonaných dôkazov taktiež k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď napriek predloženým dôkazom, ale uverili iba výpovediam svedkov druhej strany a nehodnotil dôkazy žalobkyne. Rozhodnutie súdu vychádza podľa žalobkyne z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď skutok údajne spáchaný žalobkyňou posúdil ako úmyselné konanie, pričom takýto skutok nebol žalobkyni preukázaný a išlo iba o domnienky a v jej prospech mala byť aplikovaná zásada „*in dubio pro reo*“ a nie naopak.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Navrhol, aby účastníkom nebola priznaná náhrada trov konania. Žalovaný poukázal, že z odôvodnenia predmetného rozhodnutia krajského súdu, o.i. vyplýva, že bol riadne zistený skutkový stav veci,

že posúdenie konania žalobcu správnymi orgánmi nedáva pochybnosti o tom, že správne orgány rozhodli v súlade so zákonom. Zo zápisníc z výsluchu svedkov p. A. L., p. E. G., p. K. P. a p. A. O. zo dňa 25.10.2011 je nesporné, že títo boli zápisnične poučení podľa § 35 správneho poriadku aj o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať. Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca na ústnom pojednávaní dňa 02.11.2011 bol oboznámený s výpoveďami svedkov, bol poučený podľa § 33 ods. 1 a 2 správneho poriadku a nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Na ústnom pojednávaní konanom dňa 02.11.2011 uviedol žalobca, že sa cíti byť nevinný. S doloženými čestnými vyhláseniami sa vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí. Bolo jednoznačne preukázané porušenie zákona zo strany žalobkyne. K zisteniam správnych orgánov, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o uznaní žalobkyne za vinnú zo spáchania priestupku a uložení pokuty nemal súd žiadne výhrady. Súd poukázal na to, že nemal dôvod neveriť výpoveďiam svedkov, pretože v priestupkovom konaní vypočutí svedkovia zhodne tvrdili, že hluk vychádza z bytu žalobkyne, ich výpovede sú logické a bez vnútorných rozporov a zapadajú do celkového rámca popisu udalostí žalobcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žalobkyni náhradu trov konania nepriznať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozsudok bol verejnej vyhlásený dňa 22.10.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon

zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmava zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí a o to išlo aj v predmetnej veci, tzn. že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“ resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia právomoci všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomoci ktorých patrí predovšetkým preskúmania právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (I. ÚS 217/2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom preskúvacieho konania bolo rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného zo dňa 27.02.2012, č. SVS-OP2-2012/002722/TMV, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietnuté odvolanie žalobkyne a bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Prešov, odboru všeobecnej vnútornej správy č. PR.07787/2011/2407/MF zo dňa 10.11.2011.

Prvostupňový správny orgán v I. časti výroku rozhodnutia uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že od mesiaca jún 2011 do 24.08.2011 opakovane búchala po stenách svojho bytu a po radiátore v dome na Š. ulici č. X. v P. a to aj v neskorých nočných a skorých ranných hodinách, čím úmyselne rušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Za tento priestupok správny orgán žalobkyni uložil pokutu vo výške 15 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu do 33 €, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 99 € a za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ pokutu do 331 €.

Odvolačí súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu. Protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov.

Podľa § 34 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu,

z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.06.2007, sp. zn. 2SŽ-o-KS/92/2006)

Pokiaľ ide o námietky ohľadne použitia resp. nepoužitia zásady **in dubio pro reo**, Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v uvedenom prípade nebolo možné uvedenú zásadu na daný právny a skutkový stav aplikovať. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa uvedených schválností svojim správaním tak, ako boli opísané v prvostupňovom rozhodnutí, nedopustila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak z administratívneho spisu za preukázané, že sa uvedených konaní v predmetnom období dopustila, pričom pre najvyšší súd z uvedených svedeckých výpovedí jednoznačne dospel k záveru, že nemôže mať žiadne pochybnosti o ich vierohodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobkyne došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil

právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobkyňa v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobkyňa namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobkyňi nepriznal ich náhradu, pretože nebola v odvolacom konaní úspešná a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 22. októbra 2015

Mgr. Peter MELICHER, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská